

Jak to vidí po 20. letech frontman Olympicu Petr Janda

Autor: Simona Veinlichová | Publikováno: 16.11.2009

Je to již 20 let, co v naší republice za všeobecné euforie a zvuku cinkání klíčů padl komunistický režim. My bychom se rádi, za pomoci výrazných interpretů české hudební scény, za těmito dvaceti lety ohlédli. Zjistili, co který z nich osudného 17.11.1989 dělal, kde byl a jak to vnímal. Proto Vám v týdnu od 16. - 21.11.2009 budeme každý den přinášet rozhovor na „sametové“ téma s jednou známou českou osobností. Prostor jsme dali lidem z různých hudebních žánrů, ale i různých věkových kategorií.

Jako prvního jsme se na listopadové dny roku 1989 zeptali Petra Jandy, legendy českého rocku a lídra skupiny [Olympic](#)

Co se Vám vybaví, když se řekne Sametová revoluce?

Petr Janda: Ty nádherné listopadové dny v roce 1989 plné neskutečných nadějí, strachu, radosti a plně šílených emocí. Nic takového jsem nikdy předtím ani potom nezažil.

Co jste v tu dobu dělal a jak jste reagoval na informaci, že padl komunistický režim?

Petr Janda: Nejprve jsme stávkovali, odjeli jsme ze šňůry do Prahy. Byl jsem u toho. Chodil jsem na všechny demonstrace, chodil jsem na mnoho besed s občany, učiteli, studenty, do divadla Na zábradlí ...

Jak vnímáte 17.11. po 20-ti letech a kam myslíte, že se naše společnost posunula?

Petr Janda: Společnost se totálně proměnila. Bohužel ne zcela. Na scénu vylezlo, na můj vkus, příliš mnoho všelijakých podvodníků, kteří okrádají ve velkém náš stát a bohužel jim k tomu dopomáhají i někteří naši političtí zástupci. Korupce vládne a občan musí být zděšen. Už, aby se našel někdo, kdo to zastaví. Je opravdu nejvyšší čas.

Co byste vzkázal lidem, kteří říkají, že to za „komančů bylo lepší“?

Petr Janda: Jediný co bych přiznal „za komančů“ je to, že jsem byl mladý. Z této nostalgie možná vyplývá i tato věta. Konkrétně nemám vůbec tušení, co by asi tak mohlo být lepší.

Chcete se s našimi čtenáři podělit o nějakou historku, která se Vám váže k Sametové revoluci?

Petr Janda: Stáli jsme na Václaváku, drželi velké transparent „Rockeři jdou do toho“, bylo tam strašně moc lidí a najednou někdo zařval, že seshora, od sochy svatého Václava jedou tanky. Chvilíčku jsme se zastavili, ale pak jsme pokračovali dál.

Zítřa se můžete těšit na rozhovor s Bárrou Basikovou!

16.11.2009 00:01, Simona Veinlichová